

Korrektør-honnør

Der er — lad os frygtløst se det i øjnene — mange fortjenstfulde indsatser i dagens Danmark, som alt for sjældent omtales og værdsættes. Hvor ofte får vore sygeplejersker, vore socialrådgivere, vore svejsere (interessant association, red. anm.) og vore sidste syv svajere den tak de fortjener? Hvem påskønner politimanden? Hvem priser postbudet?

Enhver kender mindst én således undervurderet befolkningsgruppe. Og jeg vil (mellem os sagt) holde en hund på, at 9 ud af 10 — standset en eftermiddag på Strøget — ville mene selv at tilhøre én.

Men selv om jeg meget vel ser disse horder af konkurrenter trænge sig på, er der alligevel specielt én lille marginal arbejdende gruppe jeg gerne med disse beskedne ord vil hyld: korrektørerne, eller som de hedder uden for de steder de arbejder: korrekturlæserne. De er vel under afskaffelse eller omskoling til edb nu, de er vel — som skorstensfejerne og lirekassemandene — et uddøende folkefærd, men de har haft deres betydning, og den er større end nogen gør sig klart, når avisen eller bogen er på gaden.

Det helt hårde ved korrektør-jobbet er, at det ikke bliver bemærket eller bekæftet når det lykkes, kun når det svipper. Thomas Bredsdorff skrev for et par uger siden her i bladet smukt og rigtigt om oversættelsens oversete kunst. Jeg giver ham ret og sender

bl. a. Johanne Kastor Hansen, Kurt Kreutzfeldt, Ivan Malinowski og Ole Wahl Olsen hver sin kærlike tanke. (Der er flere, men sorry: Vi har pladmangel). Men korrektøren har det ti gange værre. Hvis en korrektør nogen sinde af, om det er en sætter der har svinet med rettelserne, eller for den sags skyld en hidsig forlagsredaktør der har slettet dem for at få månedens sensation ud i en fart. (Dansk mester i sligt: ubetinget forlaget Rhodos).

Så meget om forlags-korrektøren. Hvis der nogen sinde rettes nogen henvendelse til avis-korrektøren, er det ud fra systemet: 'Hr. redaktør: Ved De ikke en gang...'

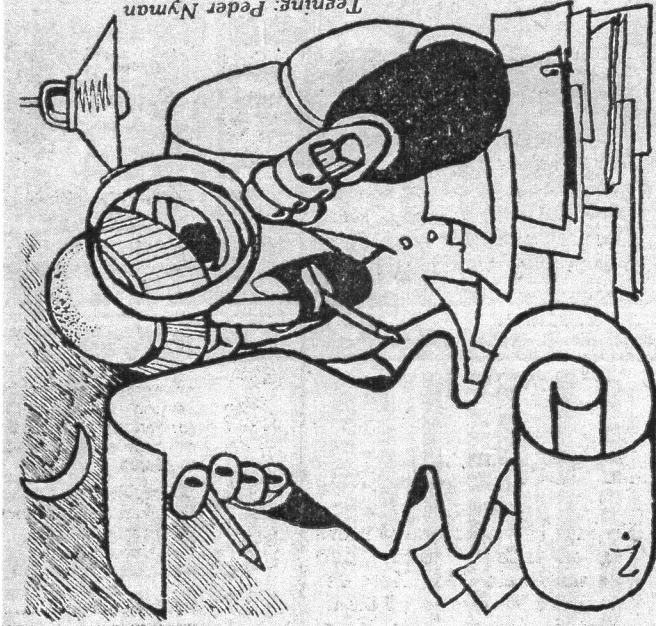
Vi elsker alle at vide bedre. Måske er det det der gør korrektørens job så hårdt: Han er den *professionelt* bedrevidende.

Det er ham der husker, at det hedder selv om og simpelt hen, ikke selv om og simpelthen. Det er ham der har check på overfor og over for. Det er ham der gider undersøge om Erhard hedder Jacobsen eller Jakobsen, ham der husker at Hans-Jørgen Lemboorn netop *ikke* har nogen bindestreg, mens Hans Jørgen Nielsen (fandt de fejlen?) netop *har*. Det er hans opgave at våge med nidkær opmærksomhed over, om det hedder den Hellige Cecilie, den hellige Cecilie eller måske endda

igennem og rette alt fra krigsnyt til diskussioner mellem Ancher og Tomas (ja, rigtigt: Anker og Thomas) og sportsresultaterne. Det hedder AaB, ikke AAB eller Ab. Det hedder EFB, ikke EFB. Det ...

I gamle dage sagde man, at ingen er helt for sin kammerterner, og i løbet af disse nætter omformulerede jeg det diskret — idet vi er få med kammerterner i dag — til at ingen forfatter, ingen journalist, ingen skribent overhovedet er helt for sin korrektør. Det er dem der ser stavfejlene, sjukskeriet, misforståelserne, fejltiltæne, bofferne. Spørg en dag en korrektør, hvis De møder én — der er ingen af dem der ikke har ti gode historier om det, ligesom der ikke er én radiotekniker der ikke (til privat brug) har et igennemårene oparbejdet arkiv af fraklippede fejl og morsomme fortællelser.

Og dog: Til trods for dens indsats er branchen — af den ofentlighed den tjener, dvs. alle der læser, uanset *hvad* — så upåskønnet som

Tegning: Peder Nyman

tor, patienten bliver ved med at tale om transskriptioner af russiske navne. Lidt ge netop på det stadium blev jeg ansat ved en ny avis, der gik ind for stavemåden Khrustjef. Det er det fænomén, man nu om dage kalder en omstillingsproces.

Well, personligt er jeg siden — som så mange andre korrektører — blevet overført til anden virksomhed, men tro ikke jeg har glemt det, tro ikke nogen *kan* glemme fornemmelsen af at sidde der nat efter nat med sin skriver i kloen og rette stavfejl i de mest ligegyldige sportsreportager, omringet af sine forskelligfarvede kuglepennene og med hele sit lille håndbogssæt inden for (ja, i to ord) rækkevidde: Corps Diplomatique, 'Den Blå' (Krak), 'Den Grønne' (Rettskrivningsordbogen — oftest i en forældet udgave), Hof- og Statskalenderen samt naturligvis telefonbøgerne. Sidde dér natten

Dan Turéll i byen

sceneteknikerne på Det Kgl. i forhold til Jørgen Reenberg.

Henry Miller, som også har været korrektør — det er en klassisk gennemgangsvej for forfattere — har skrevet en vidunderlig historie om jobbet, sluttende i sin vision at Den Sidste Dag, den dag Verden Endet, det vi i dag ville kalde Når Bomben Kommer. Når den kommer, siger han, vil korrektøren omhyggeligt læse referatet, vide at Verden er væk og alt forbi. Og så vil han roligt gå hen og pakke sine semikolon'er og kommaer og tankestreger sammen i små æsker vel vidende at underretningen om Finalen er fejlfri til mindste det talje.

Nu, i disse edb-tider, gør vel i stedet korrektøren, den klassiske korrektør, for selv Verden.

Derfor dette lille bundt bindestregs-blomster til hans ære.

Se tilbudene i morgen i Danmarks største bådmarked

